

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

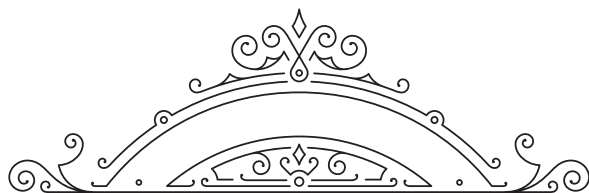
VZÁCNE DEDIČSTVO

TAJOMSTVÁ OSTROVOV

i527.net
vydavatelstvo

— VZÁCNE —
DEDIČSTVO

TAJOMSTVÁ OSTROVOV • 2 •

VZÁCNE DEDIČSTVO

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

Copyright © 2022 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *To Treasure an Heiress*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Cover design by Jennifer Parker
Cover photography by Todd Hafermann Photography, Inc

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2025
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-167-1

Venujem Jennifer Maloneovej Stumpovej,
ktorá ma sprevádzala detstvom,
vymýšľala so mnou príbehy a nachádzala dobrodružstvá
na najmenej pravdepodobných miestach.
Pirátske zlato sme nikdy nevykopali,
ale v našich predstavách sme našli poklady
nevyčísliteľnej hodnoty.

Súostrovie Scilly

Cornwálf - 28 míľ priamo na východ

Prológ

7. MÁJA 1650

TRESCO, SÚOSTROVIE SCILLY

Je princ... alebo pirát? Ruprecht sa necítil ani jedným, ani druhým, keď stál na útese vysoko nad morom, ktoré ho lákalo, čelil nikdy neutíchajúcemu vetru a na hrud' si pritískal najkrajšiu ženu na svete s lícami mokrými od slz. Keď prišiel na súostrovie Scilly po tom, ako ho vyhнали z Anglicka za služby preukázané korune, toto naozaj nečakal. Čakal bratov v zbrani. Krajanov. Vojakov.

„Briallen.“ Jej meno zašepkal nežne, lebo aj ona vklzla do jeho života, do jeho srdca jemne a potichu. Iba dievča z ostrova – to by povedala vyššia spoločnosť, keby tu teraz bola a mohla vyjadriť svoj názor. A jeho rodina... Mohol si len predstavovať, čo by si o nej pomysleli. Otec, nemecký princ Fridrich V., a matka, dcéra Jakuba VI., kráľa Škótska, a zároveň Jakuba I, kráľa Anglicka. Pozreli by sa na jeho vzácnu prvosienku a videli by iba trnistú lianu, ktorá sa ho snaží zachytiť a navždy ho uväzniť.

Ale tou ona ani zďaleka nebola. Bola jeho krídlami. Bola jeho dušou. Bola jeho srdcom. Jediným človekom, ktorý v ňom

za tridsaťjeden rokov jeho života prebudil túžbu po domove a kozube namiesto túžby po ďalšom boji, ďalšom dobrodružstve. Jediným človekom, ktorý ho za tridsaťjeden rokov jeho života presvedčil, že nezáleží na tom, či niekedy bude mať palác, sídlo alebo príbuzného na tróne – že ho ochotne dožije na tomto ostrove, tvorenom holou skalou, kde jeho jediným luxusom bude ďalší nádych, ak tam bude môcť žiť s ňou.

Pobozkal pery, ktoré jeho vlastné už dokonale poznali.

„Milujem vás,“ povedal.

„Aj ja vás.“

Prstami mu prihladila prameň vlasov, ktoré mu uvoľnil vietor, a nespustila z neho oči, kým ho zase nezastrčila do chvosta na jeho zátylku. Tuho stisla pery. Nepožiadala ho, aby zostal. Vedel, že to neurobí. Ale určite na to myslela rovnako ako on.

Obrátil pohľad k brehu, vode, svojej lodi pripravenej v hlbších vodách a člnu čakajúcemu, kedy ho k nej bude môcť priviezť. Musia vyplávať, a to čoskoro. Mucknell sa so svojou manželkou už rozlúčil a príliv ani pirátsky admirál nebudú čakať na nikoho – dokonca ani na princa.

„Mohol by som zostať. Vari majú portugalské dvory a karibské vody niečo, čo Tresco nemá?“

Briallen sa zasmiala a položila mu hlavu na hrud'. „Iba bohatstvo, poklady a nepriateľov koruny, ktorých musíte poraziť.“ Pritisla mu dlaň rovno na srdce. „Nemôžete zostať, drahý. Tu nemáte nijakú budúcnosť.“

„Ste tu vy. A vy pre mňa znamenáte všetko.“ Boli to sladké slová, o ktorých sa mu ani nesnívalo, že ich niekedy vysloví – alebo im bude prikladať taký hlboký význam. Zdalo sa mu, že celý život iba bojuje. Od detstva ho pripravovali na boj a ako jediný syn svojho otca sa mu napokon nevyhol. Mal tridsaťjeden rokov, ale sedemnášť z nich strávil rozličnými bojmi. Vari je v takom živote miesto na lásku?

„Tak odíďte so mnou.“

Už ju o to požiadal, ale znovu pokrútila hlavou.

„Na portugalský kráľovský dvor? A nechať tu rodičov v zime samých? Dobre viete, že to nejde. Keby sme mali viac času, aby sme im mohli pripraviť všetko potrebné, možno by som to urobila... Ale nemôžem ich opustiť.“ Odtiahla sa o niekoľko centimetrov, zaklonila hlavu a pozrela mu do očí. „Keď sa po mňa vrátite, nájdete ma tu. Budem čakať aj tisíc rokov, ak budem musieť.“

Tvárou sa mu mihol úsmev. Pravdepodobne prejdú aspoň dva roky, kým sa bude môcť vrátiť. Vody okolo súostrovia Scilly boli pre pirátsku flotilu čoraz nebezpečnejšie, lebo Cromwell poslal veľa svojich ľudí, aby ich tam hľadali. Ak mal pracovať pre svojho strýka, ktorý bol kráľom, alebo bratranca, ktorý ho vystrieda na tróne, musí odísť. Nájsť bohatšie vody, ktoré bude môcť preskúmať. Splniť svoju povinnosť a vrátiť Anglicko jeho právoplatnému dedičovi.

Ale povinnosť ho lákala oveľa menej ako túžba zostať so svojou mladou nevestou. Jeho rodičia by povedali, že sa s ňou nemal oženiť. A jeho strýko a bratranec takisto. Vyhlásili by, že pripútaním sa k dievčaťu z ostrova zničil svoje budúce nádeje. Keby ju však vzal so sebou do Portugalska, vystavil by ju čistému utrpeniu.

Kvôli nej by sa vzdal všetkého, ale sľúbil jej vernosť až do smrti, a tak jeho povinnosťou bolo postarať sa o ňu. A aby to mohol urobiť, musí odísť. Tu na Trescu sa už na živobytie zaraobiť nedalo. Vzdychol si, znovu ju pobožkal na pery a načiahol sa za taškou pri svojich nohách.

„Niečo pre vás mám.“

„Ruprecht.“ Prečo jej hlas zrazu znel vyčítavo a urazene? „Už ste mi dali viac, než o čom som kedy snívala.“

„Nuž, budete sa musieť naučiť snívať odvážnejšie.“ S úsmevom vybral šperkovnicu, ktorú už dlho nosil so sebou. Predtým

v nej boli manžetové gombíky, medailóny, spony a iné maličkosti. Teraz obsahovala všetky strieborné a zlaté mince, ktoré sa mu podarilo zhromaždiť. Vtisol jej ju do rúk.

„Nie je toho veľa, ale dúfam, že vám to postačí, kým sa nevrátim s korunou alebo dvomi, aby ozdobili vaše slonovinové čelo.“

Zasmiala sa, no vrchnák nezdvihla. Len prstom skĺzla po jeho erbe vyrytom do dreva a ozdobenom tenkou vrstvou zlata.

„Budem ju opatrovať ako oko v hlave.“

„Nie – *použite* ju.“ Sklonil hlavu a priblížil ústa k jej uchu. Na brehu sa motalo priveľa námorníkov a nikdy ste nevedeli, kedy vietor zachytí vaše slová a odnesie ich do cudzích uší. „Ak to nebude stačiť alebo sa mi niečo stane, budete potrebovať viac... Vnútri nájdete aj kľúč k bohatstvu, ktoré vás zabezpečí na celý život.“

Určite presne vedela, čo má na mysli. V očiach sa jej však nemihla nenásytnosť, ale pevné odhodlanie.

„Nie. Neokradnem Mucknella po všetkom, čo pre vás urobil, drahý.“

Práve preto ju miloval. „Len keby od toho záviselo vaše prežitie. Nech je z vás radšej zlodejka než mŕtvola.“

„Radšej by som zomrela od hladu a odletela do náručia môjho Spasiteľa, než hodovala ako kráľovná v spoločnosti diabla.“ Oheň v jej očiach zase pohasol a zmenil sa na veselé iskrenie. „Ale vy to zjavne nedokázate pochopiť, *Rupert* le diable*.“

Pri prezývke, ktorú si vyslúžil ako trojročný od svojich učiteľov, sa prehnane zachvel. Diabol Ruprecht. Áno, už ako malý chlapec bol postrachom. A vďaka Bohu, ešte stále ním bol pre nepriateľov svojej rodiny. Ale nie pre ňu.

* Rupert je francúzska forma nemeckého mena Ruprecht.

Z pláže sa ozval krik a vzápätí uvidel svojho prvého dôstojníka, ako mu naliehavo máva.

Briallen k nemu rýchlo podišla, vášnivo ho pobozkala na pery a potom od neho uskočila, pričom si truhličku pevne pritisla na hrud'. „Chodte. Skôr než zabudnem, prečo musíte odísť.“

Prikývol, obrátil sa a vykročil po piesočnej ceste k svojej lodi, svojim mužom a svojej jedinej nádeji, že sa mu podarí nahromadiť dostatočné bohatstvo, aby jej bol hoden. Ale dolu musel zastať a znovu pozrieť hore.

Ešte stále stála na útese s čiernymi vlasmi poletujúcimi vo vetre, s ohromujúco modrou oblohou za sebou a so šperkovnicou pevne pritisknutou k hrudi. Takto si ju bude predstavovať každý deň. Ten obraz bude všade nosiť so sebou. Bude o nej snívvať, ako tu takto stojí, každé ráno, každú noc, s každým prílivom, a čaká naňho.

Ponáhľal sa preč, aby sa mohol čo najrýchlejšie vrátiť k nej. Možno to potrvá rok, dva alebo tri roky, ale na Tresco sa napokon vráti. A svoju princeznú vezme so sebou, nech sa rozhodne odísť kamkoľvek.

1

11. JÚLA 1906

SAMSON, SÚOSTROVIE SCILLY

Ked' oblohu nad ostrovmi pomaľovali prvé lúče úsvitu, Beth Tremaynová potichu prekĺzla cez vízgajúce dvere opusteného domčeka. Tento zatekajúci, plesnivejúci prístrešok, ktorý nepoužili už polovicu storočia, bol takmer celé leto jej domovom. Desiatky ráz prešla cez tie dvere spolu s úsvitom a zaliezla do tohto kúta, aby si ukradla zopár hodín spánku, pričom ustavične natáhovala jedno ucho, či nezačuje niekoho prichádzať. Raz alebo dva razy musela dokonca rýchlo ujsť.

Ale už to neurobí. Dnes tu nestála v nohaviciach, ktoré ukradla pred desaťročím, keď z nich jej brat vyrástol, ale vo svojich zvyčajných denných šatách. Musí sa dostať domov na Tresco, skôr než sa ostatní zobudia, aby nikto nezistil, že odišla. Nemôže ich znovu vystrašiť. Jednoducho to nesmie urobiť – nie keď sa jej stará mama len pred niekoľkými dňami znovu postavila na nohy.

Pri myšlienke na neznámu chorobu, ktorá pred týždňom sklátila mamm-wynn* len niekoľko krokov pred týmito istými dvermi, ju zaplavil až neznesiteľný pocit viny. Jej milovanú starú mamu, jednu z posledných ľudí, ktorí jej zostali na tomto svete. Nezranili ju neľútostné, nenásytné zmije, o ktorých si Beth myslela, že ju musí pred nimi chrániť, ale jej vlastné starnúce telo a nekonečné obavy.

Toto jej spôsobila ona. Nie zvrhlý Lorne ani bezcitní Scofieldovci, ale ona sama.

Rýchlo prešla do kúta domčeka a zdvihla hnijúcu podlahovú dosku. Minulý týždeň, keď dostala od Olivera list, že mamm-wynn je v bezvedomí, sa nezaoberala ničím takým nepodstatným, ako sú zásoby – jednoducho sa rozbehla k šalupe, ktorú mala skrytú na brehu, a odplávala domov. Nemohla však riskovať, že tieto veci niekto nájde. Nepotrebovala, aby sa do tejto záležitosti zamiešali chlapci z ostrova. A keby iní lovci pokladov našli jej mapy, jej poznámky...

Nie, to by určite nebolo dobré.

Doska pod jej rukami povolila a v priestore, ktorý zakrývala, Beth našla presne to, čo tam skryla pred týždňom. Mapu, ktorú sama nakreslila a vyznačila na nej miesta, ktoré už prehľadala. Niekoľko listov piráta Johna Mucknella, adresovaných jeho manželke, z ktorých si vyhotovila kópie a napísala na ne poznámky. A knihu z knižnice jej starého otca, v ktorej sa písalo o všetkých starých, opustených miestach na ostrovoch – podľa nej skvelých miestach, kde by pirát mohol skryť svoj poklad.

Cez dvere, ktoré nechala otvorené, prenikol dnu teplý letný vánok a pripomenul jej, že sa musí poponáhľať. Beth vopchala všetky veci do tašky, ktorú si priniesla na tento účel, a náhlivo vyšla

* Mamm-wynn je cornwallský výraz pre starú mamu.

z domčeka. Zamierila dolu kopcom na miesto, kde kotvila *Najáda* – všetkým na očiach, aby ju hneď uvideli, keby tam pozreli.

Namiesto na svoje hodinky pozrela na slnko. Ešte len vystrkovalo hlavu nad obzor. Jej brat sa čoskoro zobudí a začne sa pripravovať na týždenné veslárske preteky okolo Tresca. Musí sa poponáhľať.

Ale dnes ráno jej vietor prial, takže onedlho mala *Najádu* pod kontrolou a kĺzala po známych vodách späť k mólu na ostrove Tresco, kde jej šalupa zvyčajne kotvila. Keď tam prišla, našťastie tam nikto nebol. Rybári už vyplávali a pretekári ešte neprišli. Beth spustila kotvu, zaistila svoju šalupu a rýchlo zamierila po ceste späť k domovu. Gazdinky už možno vstali, rozdúchali oheň v kozube a pripravovali ranný čaj, ale iba vo svojich vlastných kuchyniach. Na ulici nebol nikto, koho by mohla pozdraviť. Nikto, kto by si mohol položiť otázku, odkiaľ sa vracia tentoraz.

Nikto, kto by ju mohol zase vyhrešiť za to, že ustavične túži po nových zážitkoch a dobrodružstvách namiesto toho, aby ležala vo svojej pohodlnej posteli a bola spokojná so svojím každodenným životom. Alebo aby ju mohol pokarhať, že *ešte stále* hľadá Mucknellov poklad, hoci Tremaynovcov už stál veľmi veľa. Oliver by jej za to nepochybne každý deň držal kázeň. Neurobil to iba preto, že ho rozptyľovala jeho nová snúbenica.

Nech Boh požehná Libby Sinclairovú.

Keď Beth vkĺzla dnu cez záhradné dvere, počula pani Daweovú, ako si pospevuje v kuchyni, ale po špičkách prešla okolo nej, vyšla po zadných schodoch a dostala sa do svojej izby bez toho, aby narazila na Olivera alebo jeho hostí. Jeho, nie jej. Keby to záviselo od nej, chytila by milých lordov za uši a vyhodila by ich z ich domu.

Aj keď voči Libbinmu bratovi, lordovi Telfordovi, nemala konkrétne námietky. Teda okrem tej, že je až nevysvetliteľne priateľský k tomu nenásytnému zlodejovi, lordovi Sheridanovi.

Prstami stisla remeň svojej tašky. Lord Neznesiteľný Sheridan by jej ju pravdepodobne vytrhol z ruky, keby ju uvidel. Dôkladne by ju prehľadal. Obdivne zhíkol nad jej obsahom – jej prieskumom, jej stopami, jej nálezmi.

Ale už nepatrili jej. Neúmyselne do toho zatiahla aj Olivera a ich sesternicu Mabenu – a Mabena sem priviedla svoju zamestnávateľku Libby. Aspoň to bolo dobre. Ale fakt, že teraz *všetci* vedia o Mucknellovom poklade...

Nuž, iba si myslia, že o ňom vedia všetko. Vedia o riade, ktorý spolu vykopali minulý týždeň. Zjavne však predpokladali, že to je jej jediná stopa, ktorá ju mohla priviesť k pokladu.

Ona však vedela svoje – a takisto Scofieldovci, o ktorých si myslela, že sa im môže so všetkým bez obáv zdôveriť, lebo jej najlepšou priateľkou je ich dcéra. Ale hanebne ju zradili.

Beth chvíľu hľadela na svoju posteľ, ktorá jej po týždňoch spania na zemi ešte stále pripadala príliš mäkká. Potom sa však striasla. Čaká ju práca a na jej vykonanie má iba niekoľko minút. Efektívne a bez zbytočného hluku si vybrala z podpätku topánky kľúč od zásuvky svojho písacieho stola a otvorila ju. Pridala chýbajúce kúsky k zbierke svojich predchádzajúcich nálezov a potom skryla zvetranú tašku mimo dohľadu.

Ale skôr než zásuvku zase zatvorila a zamkla, zaváhala s prstami nad knihou, ktorá ležala navrchu jej kopy. *Ostrov pokladov*. V prvých týždňoch pátrania po Mucknellovom poklade bola jej najlepšou priateľkou – a potom chýbajúcim kúskom, ktorý ju ustavične trápil. Vybrala ju von, vzala niekoľko čistých papierov a ceruzku a potom všetko zase bezpečne zamkla v zásuvke.

Ollie už vstal a s pískaním kráčal po chodbe. Počkala, kým vyjde z domu, a potom nasledovala jeho neviditeľné odtlačky nôh na prízemie a cez prah dverí. Cieľavedome kráčal po dedinskej ulici k vode a členom svojho tímu. Beth však zamierila k strmému útesu, z ktorého uvidí na pretekárov. Vybrala si miesto,

ktoré ponúkalo najlepší výhľad – to isté, z ktorého vždy sledoval preteky Morgan, ich starší brat.

Sadla si na zem a prstami pohladkala obal svojej knihy.

Tak dobre, nie *svojej* knihy. Patrila Oliverovi – ktorý ju za posledných desať rokov ani raz nevzal do rúk. Aj napriek tomu sa však cítila previnilo za všetky značky, ktoré v posledných mesiacoch urobila ceruzkou na jej okrajoch a medzi riadkami. Nie však tak previnilo, aby s tým prestala... ale dosť previnilo, aby preňho objednala nový výťah. Mal by prísť každým dňom.

Naozaj tú knihu nechcela zničiť. Z bratovej police si ju požičala iba preto, lebo *Ostrov pokladov* jej pripadal ako celkom vhodné čítanie, keď si uvedomila, že aj ona hľadá na svojom vlastnom ostrove poklad. Mala ju pri sebe aj vtedy, keď sedela presne na tomto mieste a čítala si poštu, ktorú dostala od svojich londýnskych priateľov Scofieldovcov. List plný informácií o tom, čo by mala hľadať a ako by mala zohnať ďalšie informácie. Potrebovala si to niekam zapísať. Na miesto, nad ktorým by Ollie alebo mumm-wynn nezdvihli obočie – a to by určite urobili, keby taký hrubý list nosila pri sebe.

A tak sa chudák *Ostrov pokladov* stal jej ochotným spolupáchatelom.

Usmiala sa, otvorila knihu a vytiahla z nej čistý papier, ktorý tam vopchala pred niekoľkými minútami. Potom si z vrečka vybrala ceruzku. Chvíľu sa dívala na bielu stranu, ktorá jej vyzývalo opätovať pohľad, a napokon odhodlane stisla pery a dala sa do písania.

Kedysi dávno, na súostroví nazývanom Scilly, žila dievča menom Elizabeth, ktorému všetci hovorili jednoducho Beth. Dievča vyrastajúce na mori, žulových skalách a ostrovoch nadovšetko túžilo po dobrodružstve – a napokon ho našlo. Beth najprv preskúmala

každú skalú a každý potok na svojom rodnom ostrove, a keď jej túžba po romantickom dobrodružstve zosilnela, obrátila zrak k pevnine. Tam však na ňu nečakala pravá láska, a tak sa znovu vrátila domov.

A potom, jedného dňa, dievča z ostrova našlo v domčeku svojho starého otca, ktorý bol kedysi domovom pirátskeho kráľa, skrytú mapu ukazujúcu miesto, kde údajne zakopali poklad. „Je to možné?“ začudovala sa Beth. „Dávno stratený poklad Mucknella Hrozného?“ Nevedela, či by sa mala odvážiť v to dúfať, a vtedy si spomenula na svoju najdrahšiu priateľku zo školy – sladkú Emily, ktorej otec bol veľmi slávny. Je správcom najväčšieho múzea v krajine, pomyslela si Beth. Ak je to pravda, bude o tom vedieť, a ak nie, aspoň mi poradí.

A tak poslala svoju mapu do starého veľkého Londýna, kde uznávaný gróf vyhlásil: „Pane na nebi! Riad sa touto mapou, drahé dievča, a privedie ťa k pirátskemu pokladu! A nech nájdeš čokoľvek, pokojne mi to pošli, lebo mám priateľa, ktorý ti za to dobre zaplatí.“

A tak sa krásna Beth s hlavou plnou výjavov zo spoločenských plesov pustila do odhaľovania tajomstiev mapy. Nechcela však, aby si jej rodina myslela, že je pochabá, a preto presvedčila svojho brata, dobrého vikára Olivera, aby jej dovolil stráviť leto na najbližšom ostrove a tým jej umožnil potajomky hľadať.

Netušila, že grófov priateľ nie je nikto iný ako sám podlý markíz zo SheriDoomu. A keď sa dozvedel, že na ostrovoch by sa mohol nachádzať pirátsky*

* Slovo „doom“ znamená „záhuba“, čiže Beth chcela prezývku „SheriDoom“ naznačiť, že markíz bol zlovestný alebo nebezpečný.

poklad, poslal tam svojho poskoka so zlým úmyslom. Ten poskok sa volal Lorne a dušu mal celkom čiernu.

Beth strávila celý život spoznávaním tajomstiev svojho rodného ostrova. Rýchlo zhromaždila všetky stopy, ktoré sa jej podarilo nájsť, a tým podpálila zápalnú šnúru závesti v zákernom Lornovi. „Aj ja musím odhaliť tie tajomstvá,“ zaumienil si a najal nevinného chlapca, aby mu pomohol.

Keď však chlapec pochopil, aké temné je Lornovo srdce, skríkol: „Nie!“ a pokúsil sa ujsť, ale namiesto sloby našiel hrdinskú smrť v rukách pravého zlosyna.

Odtiahla ceruzku od papiera a tuho zažmúrila oči. Chuďák Johnnie. Zaslúžil si oveľa viac než to, čo nakoniec dostal. Zaslúžil si budúcnosť, manželku a krdel' detí, ktoré by behali po ostrovoch rovnako ako kedysi on. Nie úder do hlavy v Pipe-rovej jaskyni a slzy, ktoré bude za ním matka prelievať až do konca svojho života.

Beth potiahla nosom, zase otvorila oči a pozrela na stranu. Boli to táraniny. Nikdy to neukáže živej duši.

Ale musela to zapísať. Porozprávať Johnnieho príbeh a opísať hlúpu úlohu, ktorú v ňom zohrala. Prudko sa nadýchla a opäť sa sklonila nad papierom.

Zničená smrťou svojho mladého priateľa krásna Beth pochopila, čo musí urobiť, keď hrozba pristála na prahu domu, ktorý si prenajímala: „Dajte si pozor, krásna dáma, inak budete ďalšia, kto zaplatí.“

Naplnená obavami o dobrého vikára, svojho brata, a ich chradnúcu starú mamu Beth urobila jediné rozhodnutie, ktoré mohla urobiť: so zásobami, ktoré jej vydržia až do konca plavby, sa rozbehla k svojej

šalupe a zamierila na ďalší ostrov. Využila tajomstvá, ktoré sa dozvedela o svojom domove – každý deň sa skrývala s loďou na nenápadnom mieste a každú noc plávala a pátrala.

Beth však nemohla vedieť, že jej sesternica sa počas jej neprítomnosti vrátila domov a priviedla so sebou ďalšiu ženu menom...

Nie, to nemalo správny rytmus. Beth si zahryzla do pery a posledný riadok preškrtila.

Ale kým sa Beth skrývala, vrátila sa domov jej sesternica, ktorú znepokojilo, že jej prestala písať. A priviedla so sebou ďalšiu krásnu dámu, o ktorú sa starala a ktorá sa náhodou tiež volala Elizabeth. Obe sa čoskoro usadili v Bethinom prenajatom domčeku... a čoskoro sa zaplietli do Bethiných problémov. Lebo zlý syn grófa si ich pomýlil, keď prišiel skontrolovať jej nálezy. „Daj mi poklad,“ požiadal túto druhú Elizabeth, „inak čoskoro zaplatíš. SheriDoom sa dožaduje svojej odmeny.“

A tak nič netušiaca Elizabeth zaujala Bethino miesto... a zároveň získala náklonnosť dobrého Olivera. Pri úsilí vyriešiť záhadu sa do seba napokon zalúbili a z popola tragédie vykličila nová nádej.

Ale potom ich sesternicu aj starého otca zranili a stará mama od šoku ochorela. A tak sa Beth ponáhľala domov za ľuďmi, ktorých milovala najviac na svete, kde však zistila, že aj toto útočisko sa ocitlo v ohrození.

Lebo na ostrovoch sa objavil podlý markíz SheriDoom. Už ukradol krásnej Beth to najcennejšie,

čo mala, a teraz sa vyhrážal, že jej vezme každý poklad, ktorý nájde. Nijaké množstvo pirátskeho zлата nemohlo uspokojiť jeho nenásytnosť a nijaká cena nebola príliš vysoká, aby ho odradila od pátrania po ňom.

Mapa čoskoro priviedla priateľov k rozpadávajúcemu sa hradu. Dali sa do kopania v nádeji, že nájdu striebro, o ktorom slávny gróf tvrdil, že tam jej skryté. A naozaj ho objavili – ležalo v rozštiepenej drevenej debni, označenej erbom pirátskeho kráľa. Striebro – nie nugety, prúty alebo dublóny, ale strieborné nože, vidličky a lyžice. S menom „Elizabeth“ vyrytým na každom kuse – dávnom dare pre kráľovnú.

Ale zlý grófov syn a jeho podlý poskok Lorne dali hlavy dohromady. Zajali Bethinu sesternicu spolu s jej milým a čoskoro si prišli aj po Beth. V domčeku však našli Elizabeth, znovu si ju pomýlili a odvliekli ju do nejakej jaskyne. Iba vďaka Božej milosti a predvídavosti Bethinej udatnej starej mamy sa podarilo tejto krásnej dáme a dobrému vikárovi zvíťaziť nad zákerným Lornom.

Muža čoskoro odvedli v okovách, ale príbeh sa ešte zďaleka neskončil, lebo grófov zlý syn unikol trestu a SheriDoom sa skryl a čakal. „Nájdeme zvyšok,“ zastrájal sa a nahnevane dodal: „A všetko skončí v mojich truhliciach.“

Krásna Beth prisahala, že to nedovolí, ale iba po tichu. Počula totiž svoj rozum, ktorý jej radil: „Bud' trpezlivá.“ Na objavenie zjavne čakal aj ďalší poklad – poklad, ktorý privedie lovcov k jej dverám. A zbaviť sa ich mohla iba jedným spôsobom: tak, že ho nájde skôr než oni.